

КОНЦЕРТ за МОНОГРАФИЈУ

ДОЂИ ВИДИ ОСЛУШНИ

(Монографију храма Вазнесења Господњег у Жаркову

аутора презвитера Оливера Суботића)

МАРИНА

Милић Радовић, клавир

На програму дела:

Баха, Моцарта, Бетовена, Гранадоса, Рахмањинова и
Мокрањца

Свечана сала Градске куће
среда, 22. март 2017. у 19 сати

Улаз слободан

С. РАХМАЊИНОВ	Прелудијум Оп. 3 бр 2 у цис-молу
Е. ГРАНАДОС	Шпанска игра у це-молу
Ј. С. БАХ	Италијански концерт, Први став
С. РАХМАЊИНОВ	Прелудијум оп. 32 бр. 12 у гис-молу
ГРИГ	Пак
МОЦАРТ	Соната кв 475 у це-молу, Финале
В. МОКРАЊАЦ	Три игре
БЕТОВЕН	32 Варијације у це-молу

Фотомонографија је врх 80-годишњег духовног труда и зидања цркве у некадашњем селу Жаркову, али и камен темељац започетом новом здању цркве. Концерт је и значајан камен духовном Лазанијануму који Фондација тежи да изгради у срцима њених припадника, али и позив свима који још увек нису били у Жаркову да „дођу и виде“ храм (како на 5 језика стоји написано на задњим корицама књиге).

Кроз концерт посвећен парохијанима ове монографије, визионарском проти Милораду Павловићу, музиком и речју укрштају се вредности свеprisутне у животу и делу самог **Лазе Костића: дубока вера** поткрепљена активним литургијским животом генијалног песника, водећег интелектуалца свог времена; **спремност на покајање и преумљење; тежња ка преображењу сопствене личности; спремност на жртву свом народу** без страха за себе; **дух визионара** који је живео и радио у 19. али је стварао дело за 20. и 21. век, када се тек схватила сва пуноћа Костићевог значаја. Зато смо ми не само наследници него и савременици великих визионара, попут оних који су видели и чули оно што њихови савременици нису могли ни да наслуते.

Проф. др Миодраг Радовић, председник Књижевног одбора Фондације „Лазе Костић“

Новосађанка, редовни професор Академије уметности у Новом Саду, **Марина Милић Радовић** је своје школовање везала за Нови Сад (проф. Евгеније Тимакин и проф. Арбо Валдма) и Лондон (Џон Лил). Пуних деветнаест година проведених у престоници Велике Британије оставили су трага на ову необичну личност, која је и уметник Би Би Сијевог Радија 3 (за који је снимила више сати музике, од тога 60 минута српске клавирске музике).

„Снажна личност која моћно изводи најграндиознија дела клавирске литературе“ – критика је Марининог диска *Романтични барок*, издатог у Великој Британији 2002. *Сећање на једно крстарење* је била најпродаванија плоча на крстарењу организације „P&O Cruises“ по Норвешкој 2001. Прве две плоче, *Словенски клавир* и *Две сонате*, чији је продуцент Рик Вејкман – одавно су распродате и више се не могу нигде наћи.

Својим невероватним ентузијазмом Марина је давне 1991. у Лондону успела да оснује и региструје Фонд „Лазза Костић“, чији је циљ промовисање српске културе и традиције у свету на највишем нивоу.

Инспирисана својом децом, Марина још у Лондону 2001. поставља концепт костимираног интерактивног концерта, за који директор компаније Стеинвеј каже: „... Напросто генијални приступ, нигде до сада виђен!“. Овај јединствени приступ је научно изучаван и потврђен дисертацијом МБА, заштићен на Универзитету у Батху. Костимиране концертне наступе постављала је у Синагоги, Градској кући у Новом Саду, на Коларчевом народном универзитету у Београду, на КоторАрту, те широм Велике Британије, чак и на Фестивалу „ХИФА“ у Хахареу (Зимбабве). Посебно је запажена њена серија „Крстарење са Марином“, коју је, као Капетан Марина, у сезони 2013/2014. имала на сцени „Раша Плаовић“ Народног позоришта у Београду. Осим дечијих, креирала је програме за треће доба, особе са инвалидитетом, на приступачан начин повезивала музику са темама из живота: спортом, здрављем, браком, породицом, стварајући тако нову публику за класичну, такозвану „озбиљну“ музику.

За залагање за продор српске клавирске музике у свету кроз такмичења, као директор такмичења „Карић“ у Лондону и Танбриџ Велсу добила је признање ЕПТЕ (Удружење клавирских педагога) 2000, а следеће године медаљу Вукове задужбине.

О аутору монографије *Храм Вазнесења Господњег у Жаркову*, ЦО Жарково, Београд 2016

Презвитер Оливер Суботић је рођен 24. фебруара 1977. године у Новој Вароши (Србија). У раној младости показује активно интересовање само за две области: борилачке вештине (активно тренира шотокан карате) и информационе технологије (интересује се, пре свега, за рачунарску графику и анимацију). У родном граду завршава основну школу и гимназију (природно-математички смер), после које уписује студије на Одсеку за информационе технологије ФОН-а у Београду (1996), настављајући упоредо са тренирањем борилачких вештина (реални аикидо код Љубе Врачаревића) и планирајући да свој животни пут настави и даље у том смеру.

С православним хришћанством у његовој пуноћи долази у додир крајем 90-тих, када се упознаје са светоотачком литературом православне цркве, што представља кључну прекретницу у животу. У Васкрсом Христу, онако како га сведоче Светитељи Цркве, проналази одговор на сва своја животна питања, трагања и лутања. Убрзо одлучује да се посвети служби Цркви, те упоредо са студијама ФОН-а уписује и Православни богословски факултет у Београду (2000. г.). На ФОН-у је дипломирао 2004. године. На Православном богословском факултету је дипломирао 2005. године, а потом и магистрирао 2008. године. Докторирао је на Катедри за социологију Филозофског факултета Универзитета у Београду 2011. године.

Учин презвитера је рукоположен на Богојављење 2011. године од стране патријарха српског Г. Иринеја и постављен за пароха новоосноване пете жарковачке парохије. Од стране Светог Архијерејског Синода СПЦ је крајем 2007. године постављен за главног и одговорног уредника часописа *Православни мисионар*, званичног мисионарског гласила за младе. Оснивањем *Центра за проучавање и употребу савремених технологија* при Архијепскопији београдско-карловачкој постављен је за његовог првог управника и на том месту одлуком Синода СПЦ остаје пошто је Центар пребачен под директну синодску управу (2008-2015). По оснивању *Мисионарског одељења СПЦ* (2014) постављен је на место заменика мандатног члана Светог Архијерејског Синода који је задужен за праћење рада тог тела. Непосредно по покретању синодског Програма духовног вођења тренера борилачких вештина (2016) именован је, уз о. Војислава Билбију, за координатора тог мисионарског пројекта. У неколико наврата је био званични представник СПЦ при иницијативама од ширег друштвеног значаја које су се односиле на употребу савремених информационо-комуникационих технологија. Објавио је десет књига, углавном код издавачке куће „Бернар“ (*Човек и информационе технологије: поглед из православне перспективе*, *Информационо контролисано друштво*, *Дигитални изазов: путеви хришћанства у цивилизацији бинарног кода*, *Недељне беседе*, *Празничне беседе*, *Мисионарске цртице*). Отац је двоје деце.